

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Radimem Kadlčákem ve věci
žalobkyně:

T. K. D. D., narozená X,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem X,
zastoupená Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1,

proti

žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 6. 2024, č. j. CPR-31222-3/ČJ-2024-930310-V234,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 21. 6. 2024, č. j. CPR-31222-3/ČJ-2024-930310-V234, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 29. 4. 2024, č. j. KRPU-11355-31/ČJ-2024-040026, kterým jí byla uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

a Švýcarské konfederace (dále jen „EU a smluvních států“), podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), přičemž dle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobkyni stanovena i doba k opuštění území členských států EU a smluvních států, a to do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Zároveň žalobkyně požadovala, aby soud uložil žalované povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně nejprve stručně zrekapitulovala dosavadní průběh projednávané věci. Následně uvedla, že správní orgány zcela nedostatečně a v rozporu s požadavky § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), posoudily otázku nejlepšího zájmu nezletilých dětí žalobkyně, který je chráněn čl. 3 Úmluvy o právech dítěte a čl. 5 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „směrnice 2008/115/ES“). Konkrétně správní orgány ve věci odmítly provést žalobkyní navrhovaný důkaz – vyžádat si stanovisko Orgánu sociálně-právní ochrany dětí (dále jen „OSPOD“), a to pro údajnou nadbytečnost, ačkoliv samy neobjasnily dopad napadeného rozhodnutí na vývoj, výchovu a výživu jejich nezletilých dětí. K tomu žalobkyně doplnila, že na území České republiky od roku 2020 pobývají její nezletilé děti N. D. D. N., nar. X, a N. H. P., nar. X, které sem přicestovaly za účelem společného soužití s jejich otcem, resp. manželem žalobkyně. Obě nezletilé děti žalobkyně zde plní povinnou školní docházku (tj. integrují se do české společnosti), jak je ostatně zřejmé z obsahu správního spisu. Žalobkyně poté s odkazem na judikaturu správních soudů uvedla, že k procesnímu významu nejlepšího zájmu jejich nezletilých dětí přistupuje povaha s ní vedeného řízení zahájeného z moci úřední, v němž je žalobkyni ukládána povinnost, přičemž tedy právě správní orgány byly povinny zjistit všechny okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobkyně, a to i bez návrhu. Žalobkyně tak spatřovala v nevyžádání stanoviska OSPOD závažnou vadu správního řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí.
3. Žalobkyně dále namítla, že správní orgány nedostatečně posoudily přiměřenost dopadu namítaného rozhodnutí do jejího základního práva a jejich rodinných příslušníků na respektování soukromého a rodinného života zaručeného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Správní orgány dle žalobkyně nepřiléhavě zdůraznily mírnost uloženého správního opatření a dočasnost vycestování rodiny žalobkyně, avšak se nezabývaly faktickými a právními možnostmi návratu žalobkyně a jejich rodinných příslušníků do České republiky, jakož ani související délkou doby, po kterou by měla rodina žalobkyně vycestovat do země původu, a opustit tak veškeré své sociální a ekonomické zázemí v České republice, resp. nezletilé děti přerušit plnění povinné školní docházky zde. Žalobkyně zdůraznila též délku jejího oprávněného pobytu na území České republiky (tj. od roku 2018 do roku 2023), existenci sociálního a ekonomického zázemí v České republice (tj. vlastnictví nemovité věci v České republice), existenci závazků na území České republiky (tj. nutnost splácení hypotéky), přítomnost rodinných příslušníků v České republice (tj. manžela a nezletilých dětí), míru integrace celé rodiny do české společnosti, plnění povinné školní docházky nezletilými dětmi a okolnosti, za nichž se ocitla ve své pobytové situaci (tj. nesprávná volba zmocněnce a neinformování žalobkyně o průběhu řízení o žádosti o prodloužení jejího pobytového oprávnění a o

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

výsledném rozhodnutí), snahu o její dobrovolné řešení vyvstálé situace a řádné chování v průběhu jejího pobytu na území České republiky.

4. Žalobkyně ani její manžel pak v případě návratu do země původu nemají z pohledu zákona o pobytu cizinců ani přes délku svého pobytu na území České republiky a existenci rozsáhlých vazeb nejrůznějšího charakteru reálnou možnost získat zde pobytové oprávnění. Argumentace správních orgánů mírností uloženého správního opatření, možností návratu do České republiky a možností registrace k podání žádosti je tedy dle žalobkyně nepřiléhavá a nereflktuje individuální okolnosti daného případu. Žalobkyně je proto přesvědčena, že správní orgány nesprávně vymezily intenzitu újmy na právu žalobkyně a jejího manžela na respektování soukromého a rodinného života. Závěrem žalobkyně zmínila, že činí kroky k tomu, aby pobyt své rodiny postupně legalizovala. Otázka proporcionality dopadu napadeného rozhodnutí tudíž byla dle žalobkyně ve věci nesprávně a nedostatečně posouzena. V návaznosti na to, pak žalobkyně namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

Vyjádření žalované k podané žalobě

5. Žalovaná ve svém vyjádření zcela odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a shromážděný spisový materiál. Žalobkyně dle názoru žalované v podané žalobě neuvedla žádné nové skutečnosti, s nimiž by se nevypořádala už v napadeném rozhodnutí. Zdůraznila, že ve svém postupu neshledala pochybení, přičemž tedy navrhla předmětnou žalobu zamítnout.

Ústní jednání

6. Při ústním jednání konaném dne 10. 9. 2024 právní zástupce žalobkyně odkázal na písemné znění žaloby, přičemž upozornil, že ve věci nebyla věnována dostatečná pozornost nejlepšímu zájmu nezletilých dětí žalobkyně. K tomu poukázal na fakt, že již ve správním řízení žalobkyně žádala o pořízení stanoviska OSPOD. Život nezletilých dětí žalobkyně je přitom navázán na území České republiky. Dále právní zástupce žalobkyně upozornil na délku pobytu žalobkyně i jejího manžela na území. Zmínil také, že je žalobkyně aktuálně těhotná. Nedostatečnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pak právní zástupce žalobkyně konstatoval v otázce přiměřenosti daného rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobkyně.
7. Žalovaná se z účasti na ústním jednání předem písemně omluvila, přičemž poukázala na obsah vyjádření k podané žalobě, aniž by požádala o odročení jednání. Soud proto v souladu s § 49 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), věc projednal v nepřítomnosti žalované.
8. V rámci jednání soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. provedl dokazování, a to lékařskou zprávou MUDr. P. K. (gynekologa) ze dne 23. 7. 2024 včetně fotografie ultrazvuku plodu ze dne 19. 7. 2024 (č. l. 41 a 42 soudního spisu), ze které se podává, že žalobkyně je aktuálně gravidní ve 13. týdnu, přičemž jí byl doporučen klidový režim, bez námahy a dlouhého cestování, s kontrolou dle objednání.

Posouzení věci soudem

9. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlížet toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

10. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu projednávaného případu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobkyně pobývala na území ČR od roku 2018, kdy přicestovala za svým manželem (t. č. držitelem povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání). Dne 15. 1. 2024 se pak žalobkyně dostavila ke správnímu orgánu I. stupně, a to v kontextu řešení své pobytové situace. Z cizineckého informačního systému a dostupných evidencí přitom bylo zjištěno, že dne 9. 10. 2023 nabylo právní moc usnesení Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 12. 7. 2023, č. j. OAM-11419/DP-2023, kterým bylo zastaveno správní řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny na území (konkrétně bylo rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 27. 9. 2023, č. j. MV-139894-4/SO-2023, zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno nadepsané usnesení Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky). Současně nebylo správním orgánem I. stupně zjištěno žádné platné oprávnění k pobytu, a tudíž bylo shledáno, že žalobkyně ode dne 10. 10. 2023 do dne 15. 1. 2024 pobývala na území České republiky neoprávněně. Dne 15. 1. 2024 tak bylo žalobkyni oznámeno zahájení řízení ve věci jejího správního vyhoštění z území České republiky podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. V průběhu řízení bylo správním orgánem I. stupně zjištěno, že žalobkyně na území České republiky žije ve společné domácnosti s manželem a dvěma nezletilými dětmi (dcera a syn), přičemž sama žalobkyně předložila jejich cestovní doklady a rodné listy. Správní orgán I. stupně po provedeném zhodnocení přiměřenosti důsledků případného rozhodnutí o správním vyhoštění dospěl k závěru, že uložení správního vyhoštění žalobkyni by s ohledem na její legální způsob přicestování na území České republiky a její následný pobyt zde, jakož i vzhledem k rodinným vazbám a školní docházce jejích dětí, představovalo nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života, a proto podle § 50a odst. 5 zákona o pobytu cizinců překvalifikoval řízení o správním vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území EU a smluvních států podle § 50a odst. 2 písm. b) téhož zákona. Po zvážení všech zjištěných okolností, přičemž byly od Základní školy X obstarány též zprávy o průběhu školní docházky nezletilých dětí žalobkyně, dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že v daném případě bude rozhodnutí o povinnosti opustit území EU a smluvních států přiměřeným opatřením. Proti tomuto rozhodnutí následně žalobkyně podala odvolání, které žalovaná zamítla právě napadeným rozhodnutím.
12. Z obsahu správního spisu dále plyne, že žalobkyně při výslechu dne 5. 2. 2024 vypověděla, že na území České republiky přicestovala v roce 2018 za účelem sloučení rodiny (tj. s manželem). Po dobu platnosti jejího víza pomáhala manželovi s podnikáním. Skutečnost, že bylo řízení o její žádosti o prodloužení povolení k pobytu zastaveno se žalobkyně dozvěděla až v prosinci roku 2023. Tuto žádost za ni podával zplnomocněný zástupce, který se však pro ni stal následně nekontaktním. Žalobkyně si tedy byla vědoma, že na území České republiky aktuálně pobývá neoprávněně. Dále žalobkyně zmínila, že má na území České

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

republiky dluh, neboť splácí hypotéku na dům (24 000 Kč měsíčně), který s manželem v roce 2022 koupili v X (v tomto domě také rodina žalobkyně bydlí). Poukazovanou hypotéku a pobyt na území žalobkyně s manželem financují z úspor. Manžel žalobkyně zde podnikal – prodával potraviny. Žalobkyně doplnila, že na území České republiky pobývají od roku 2020 i její nezletilé děti N. D. D. N., nar. X, a N. H. P., nar. X, které zde také navštěvují Základní školu X. O děti pečují s manželem společně. Ve Vietnamu byla žalobkyně naposledy v roce 2021, a to na 3 měsíce. V domácnosti rodina komunikuje vietnamsky, česky umí žalobkyně málo. Žalobkyně také uvedla, že má ve Vietnamu rodiče a bratra, přičemž jsou v kontaktu skoro každý den. Na území EU žádné příbuzné, vyjma manžela a dětí, nemá. Ekonomický závazek na území České republiky má žalobkyně pouze v podobě dluhu v bance za hypotéku.

13. Dále byl dne 5. 2. 2024 proveden výslech manžela žalobkyně D. D. N., nar. X, který vypověděl, že na území České republiky přicestoval v roce 2010 za účelem sloučení s dřívější manželkou. Následně zde začal podnikat – disponoval povolením k pobytu za účelem podnikání. Negativní výsledek správního řízení o jeho žádosti o prodloužení povolení k pobytu se dozvěděl až od své manželky. Danou žádost za něj podal zplnomocněný zástupce, který mu tvrdil, že je vše v pořádku. Manžel žalobkyně si tak byl vědom toho, že na území České republiky aktuálně pobývá neoprávněně. Uvedl, že bydlí v X se svou manželkou a dvěma nezletilými dětmi. Pobyt na území České republiky financuje z úspor. S dítětem z prvního manželství manžel žalobkyně v kontaktu není. Žalobkyni s péčí o děti pomáhá, přičemž doma hovoří vietnamsky, neboť jeho znalost češtiny je slabá. Naposledy byl ve Vietnamu na návštěvě svých rodičů v roce 2021 – žije tam jeho matka a bratr (v kontaktu je s nimi 1x týdně). V České republice nemá, vyjma manželky a dětí, které zde navštěvují i školu, nikoho, resp. zde nemá žádné vazby, pouze hypotéku v bance (splácí 24 000 Kč měsíčně za dům).
14. Soud se nejprve zabýval otázkou přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, a to v kontextu žalobkyní značně obecně tvrzeného nedostatku důvodů tohoto rozhodnutí.
15. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
16. S odkazem na výše citované ustanovení správního řádu soud konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svoji základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku (srov. např. rozsudky ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, nebo ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002-25).
17. Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno pouze těm

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Upozornit lze též na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 As 60/2009-73, dle kterého „účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy.“

18. V souvislosti s předmětnou námitkou soud rovněž poznamenává, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65). Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29).
19. Vycházejí ze shora uvedeného je tedy ve věci třeba (způsobem plně odpovídajícím formulaci této žalobní námitky) konstatovat, že z napadeného rozhodnutí je naprosto zřejmé, z jakých skutkových zjištění žalovaná ve vztahu k jí vyhlášenému výroku vycházela a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěla. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí se též podává, proč žalovaná považovala odvolací námitky žalobkyně za liché (viz str. 7 až 15 napadeného rozhodnutí). Jinými slovy, v projednávaném případě lze z hlediska přezkoumatelnosti jednoznačně vysledovat úsudek žalované, která v napadeném rozhodnutí zcela přezkoumatelným způsobem zdůvodnila, jakým způsobem, z jakých důvodů a na základě jakých konkrétních ustanovení zákona daný případ řešila. Ostatně žalobkyně spíše než s absencí úvah žalované ve smyslu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nesouhlasí právě s vlastními závěry žalované, resp. správního orgánu I. stupně, o důvodech, pro které byla žalobkyni uložena povinnost opustit území členských států EU a smluvních států. Žalobkyně tedy polemizuje s konkrétními závěry správních orgánů ve věci, když namítá nesprávnost aplikace jednotlivých ustanovení (institutů) zákona o pobytu cizinců, což však samo o sobě svědčí o přezkoumatelnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí. Správnost či nesprávnost právních názorů žalované však není otázkou samotné přezkoumatelnosti rozhodnutí, nýbrž jeho zákonnosti.
20. Napadené rozhodnutí tedy dle hodnocení soudu není nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, přičemž je tak danou obecnou námitku žalobkyně, vztahující se zejména k nejlepšímu zájmu jejích nezletilých dětí a k otázce přiměřenosti učiněného rozhodnutí, nutno shledat za nedůvodnou. V projednávané věci lze totiž z hlediska přezkoumatelnosti jednoznačně vysledovat úsudek žalované, a to i stran výše uvedených konkrétních otázek, která v napadeném rozhodnutí srozumitelně a jasně odůvodnila, jak způsobem a na základě jakých skutečností daný případ (komplexně) hodnotila.
21. Podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců platí, že rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života
22. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců zároveň platí, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

23. Soud se dále zabýval povšechnou námitkou žalobkyně, že správní orgány ve věci – v rozporu s § 3 správního řádu – dostatečně nezjistily skutkový stav. Dle žalobkyně správní orgány především neměly řádně posoudit otázku nejlepšího zájmu jejich nezletilých dětí, když neprovedly jí navrhovaný důkaz vyžádáním stanoviska OSPOD.
24. K nadepsanému žalobnímu tvrzení soud konstatuje, že skutkový stav byl v řešeném případě zjištěn dostatečně, a to s ohledem na předmět daného řízení, neboť v něm bylo rozhodováno o povinnosti žalobkyně opustit území členských států EU a smluvních států. Nejlepší zájem dětí žalobkyně tak byl v rámci dotčeného řízení hodnocen sekundárně ve vztahu k hlavnímu předmětu řízení, čemuž odpovídal i rozsah skutkových zjištění. Na základě přezkumu spisového materiálu přitom soud dospěl k závěru, že správní orgány dostaly této své povinnosti. Ze správního spisu mj. vyplývá, že správní orgán I. stupně za účelem zjištění skutečného stavu věci jednak provedl lustraci cizineckých databází, a jednak vyslechl žalobkyni i jejího manžela. Správní orgán I. stupně si též obstaral zprávy Základní školy X k plnění školní docházky nezletilými dětmi žalobkyně. Jelikož správní orgány jakkoliv nezpochybňovaly tvrzení obou manželů stran jejich rodinného života, přičemž žalobkyně s manželem současně nic dalšího (specifického) k rodinné situaci netvrdili – tj. nic vymykající se běžnému způsobu rodinného života, nedospěly správní orgány, stejně jako nyní soud, k závěru o nutnosti dále provádět navržený důkaz stanoviskem OSPOD. Správní orgány tak ve vztahu k nezletilým dětem žalobkyně ve svém posouzení vycházely z výpovědi žalobkyně a jejího manžela, jakož i ze zpráv Základní školy X k plnění školní docházky nezletilými dětmi žalobkyně.
25. Soud zároveň uvádí, že důkaz stanoviskem OSPOD není chápán jako tzv. předepsaný důkaz – tj. neexistuje zákonná povinnost tento důkaz provést. Jestliže tedy správní orgány neshledaly jeho nezbytnost, resp. jej vyhodnotily za vyvstálé situace nadbytečným a tento postoj i náležitě odůvodnily, přičemž správní spis obsahuje dostatek jiných důkazů k téže prokazované skutečnosti, či je jinak nerozporuje, nelze takový postup považovat za nesprávný (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2024, č. j. 10 Azs 37/2024-61). Zdejší soud k tomu považuje za příléhavé poukázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2024, č. j. 2 Azs 356/2023-41, ve němž bylo vysloveno, že „[r]ovněž případné stanovisko OSPOD by nemohlo přispět k úplnějšímu zjištění skutkového stavu (viz rozsudky NSS ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018-37, a ze dne 22. 12. 2020, č. j. 8 Azs 191/2020-54). Jakkoliv je OSPOD ze zákona odborným orgánem k ochraně práv dítěte, neznamená to, že by správní orgán I. stupně a žalovaná zcela postrádaly kompetenci posoudit přiměřenost dopadů vydaného rozhodnutí do práv stěžovatelových dětí (viz rozsudek NSS ze dne 23. 10. 2017, č. j. 7 Azs 287/2017-32).“ Soud v daném případě také doplňuje, že žalobkyně měla ve správním řízení dostatek možností, aby uvedla skutečnosti svědčící v její prospěch a ve prospěch jejich nezletilých dětí. S žalobkyní uvedenými informacemi přitom správní orgány ve svých rozhodnutích seznatelně pracovaly, resp. tyto byly hodnoceny. V kontextu takto uplatněné žalobní argumentace proto soud shledal správními orgány zjištěný skutkový stav za dostatečný pro vydání jejich rozhodnutí.
26. Možno dodat, že toliko odlišný názor správních orgánů a žalobkyně na projednávanou věc je v obdobných situacích pochopitelný, nicméně jej nelze vykládat tak, že správní orgány nezjistily stav věci dostatečným a přezkoumatelným způsobem. Soud v této souvislosti považuje za vhodné též poukázat na větu poslední § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ze které lze vyvodit, že ačkoliv mají správní orgány povinnost z úřední činnosti zjistit skutečný stav věci, nezabývá tato jejich povinnost žalobkyni zcela její povinnosti tvrdit konkrétní relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Nebylo by tak ani zcela namístě bez dalšího „nahrazovat“ tuto povinnost žalobkyně stanoviskem OSPOD. Soud tudíž konstatuje, že správní orgány v daném ohledu shromáždily dostatek podkladů vypovídajících o skutečném stavu věci, resp. pro objektivní rozhodnutí ve věci. Rovněž z postupu správních orgánů při shromažďování podkladového materiálu lze shledat, že postupovaly v souladu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 3 Úmluvy o právech dítěte a čl. 5 písm. a) směrnice 2008/115/ES, když zjišťovaly a hodnotily právě zájem rodičů (tj. žalobkyně a jejího manžela) a jejich nezletilých dětí.

27. Následně se soud zabýval žalobním tvrzením, že správní orgány nedostatečně posoudily přiměřenost dopadů namítaného rozhodnutí do práva žalobkyně a jejích rodinných příslušníků na respektování soukromého a rodinného života.
28. Soud k tomu předně uvádí, že rozhodnutí o povinnosti opustit území je v podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývajícího na území České republiky. Na rozdíl od správního vyhoštění zde totiž nejsou stanovena žádná negativní omezení do budoucna v podobě zákazu vstupu na území České republiky po určitou dobu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2017, č. j. 6 Azs 11/2017-25). Umožňuje tudíž cizinci v domovském státě zařídit vše potřebné pro legální pobyt na území České republiky a je prostředkem k tomu, aby cizinec uvedl svůj budoucí pobyt na území do souladu se zákonem. Dopady tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života tak budou právě s ohledem na absenci zákazu opětovného vstupu na území po určité období méně intenzivní. Samotná skutečnost, že cizinec má na území České republiky rodinné vazby, tak automaticky nemůže znamenat, že by stanovení povinnosti opustit území představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2021, č. j. 1 Azs 43/2021-32, ze dne 6. 2. 2024, č. j. 10 Azs 311/2023-44, nebo ze dne 27. 2. 2024, č. j. 2 Azs 356/2024-41). Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince v důsledku vydání rozhodnutí o opuštění území pak bude zpravidla shledán pouze ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území České republiky (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018-35, ze dne 23. 4. 2021, č. j. 3 Azs 45/2019-33, či ze dne 22. 4. 2021, č. j. 1 Azs 43/2021-32).
29. Hledisko nejlepšího (nejvlastnějšího) zájmu nezletilých dětí má poté důležitý procesní význam a správní orgány a soudy musejí věnovat dostatečnou pozornost hledání spravedlivé rovnováhy mezi nejlepším zájmem dítěte, který jsou povinny v konkrétní věci definovat, a případným konkurujícím veřejným zájmem; a tuto úvahu ve svých rozhodnutích dostatečně a přezkoumatelně vyjádřit (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, nebo ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019-28). Jinak řečeno, zájem nezletilých dětí je sice důležitý pro úvahu o přiměřenosti rozhodnutí vzhledem k rodinnému životu rodiče-cizince; kritérium nejlepšího zájmu dítěte je však jen jedním z vícera zájmů, které je potřeba zvažovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2020, č. j. 5 Azs 220/2019-33). Účelem řízení v pobytových věcech, týkají-li se rodiče, totiž není přímo upravit práva nebo povinnosti jeho nezletilého dítěte. Hledisko nejlepšího zájmu tudíž není rozhodujícím či zásadním kritériem; přesto je ale jedním z vícera významných kritérií (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19, či rozsudek

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2024, č. j. 10 Azs 311/2023-44). Případným je v této části též poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2024, č. j. 2 Azs 356/2023-41, ve kterém byla odmítnuta argumentace cizince stran nejlepšího zájmu jeho nezletilých dětí uplatněná toliko v naději, že toto pouto samo o sobě musí správní orgány bezvýhradně respektovat a nemohou mu uložit ani povinnost opustit území.

30. Je-li tedy ve věci zjištěna závažnost zásahu do cizincova rodinného života a vymezen zájem jeho nezletilých dětí (který se nemusí shodovat s cizincovým zájmem), je potřeba pojmenovat konkurující veřejný zájem. Teprve pak lze tyto zájmy vzájemně poměřit. Je přitom možné, že uložení povinnost opustit území členských států EU cizinci, který v České republice pobývá neoprávněně, bude ve veřejném zájmu na udržování pořádku v České republice skrze určování podmínek pobytu cizinců (po jejichž porušení přichází negativní následek).
31. Vycházejí z výše uvedeného tak soud zhodnotil skutečnosti týkající se soukromého a rodinného života žalobkyně na území České republiky, přičemž je poměřil s veřejným zájmem na dodržování platných právních předpisů stran pobytu cizinců na území České republiky, který žalobkyně porušila svým pobytem na území bez řádného pobytového oprávnění.
32. V případě žalobkyně je nutno konstatovat, že na území České republiky pobývá od roku 2018. Již z dříve rekapitulovaného současně vyplývá, že se ode dne 10. 10. 2023 do dne 15. 1. 2024 nacházela na území České republiky neoprávněně, a proto jí byla prvostupňovým rozhodnutím v roce 2024 uložena povinnost opustit území členských států EU a smluvních států podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Pobytová situace žalobkyně tak zjevně začala být nejistá již v roce 2023, kdy přestala být na území České republiky držitelkou pobytového oprávnění. Jinými slovy, od této chvíle musela žalobkyně počítat s možnými nepříznivými následky souvisejícími s jejím pobytem zde bez řádného pobytové titulu a tím, že bude muset z území České republiky vycestovat za účelem legalizace jejího dalšího případného pobytu, což se zcela logicky negativně projeví i v jejím soukromém a rodinném životě.
33. Pokud se jedná o nejlepší zájem dítěte, můžeme v tomto ohledu hovořit o zájmu nezletilých dětí žalobkyně žít se svou matkou a otcem, a vyrůstat tak v úplné rodině, jakož i pokračovat ve školní docházce. Tento zájem je však narušován právě nelegálním pobytem žalobkyně (resp. i jejího manžela) na území České republiky bez řádného povolení k pobytu; od těchto skutečností nelze při posuzování nejlepšího zájmu nezletilých dětí odhlížet. Soud dále podotýká, že nezletilé děti žalobkyně (státní příslušníci Vietnamské socialistické republiky) na území České republiky přicestovaly ze svého domovského státu až v roce 2020, přičemž s rodiči komunikují vietnamsky. Většinu svého dosavadního života tedy prožily ve svém domovském státě (resp. v tomu odpovídajícím sociálním a kulturním prostředí). Zároveň lze zmínit, že nejsou závislé výlučně na péči žalobkyně, neboť se o ně stará též jejich otec (dříve to byla rodina ve Vietnamu), a nevyžadují ani speciální či výjimečnou péči. Jejich vazbu na území České republiky pak sama žalobkyně konkrétně vztáhla toliko k aktuálnímu plnění povinné školní docházky.
34. Dle hodnocení soudu je zřejmé, že v důsledku namítaného rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU a smluvních států jistě budou muset všichni členové rodiny žalobkyně (tj. její manžel a děti) na omezenou dobu pozměnit nynější způsob života spojený s dosavadním pobytem na území České republiky, jak ostatně popsala odpovídajícím způsobem už žalovaná v napadeném rozhodnutí. Tato skutečnost však není natolik zásadní,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

aby mohla být považována za nepřekonatelnou (významnou) překážku pro vycestování žalobkyně, popř. celé její rodiny, z území České republiky a následné společné (přechodné) soužití v jejich domovském státě, které případně může být dále realizováno i na území České republiky jako hostitelské země, nicméně již plně v souladu s jejím právním řádem. Soud dodává, že v případě dočasného vycestování celé rodiny žalobkyně do jejího domovského státu, popř. v rámci přechodného odloučení pouze jednoho z rodičů, musí rodina žalobkyně rodinný život přeuspořádat tak, aby taková dočasná změna na nezletilé děti dopadala co nejmenší měrou. V tomto ohledu pak soud odkazuje na přílehlavý závěr (byť si je vědom toho, že žalobkyně v nyní řešeném případě nemá kriminální minulost) vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2021, č. j. 1 Azs 43/2021-32, že „[n]ejlepší zájem dítěte neznamená, že je třeba přijmout všechny děti, kterým by se v České republice žilo lépe, nicméně je třeba jej považovat za středobod úvah a přiznat tomuto zájmu rozhodující význam. (...) V posuzované věci je třeba vzít v úvahu, že povinnost opustit území členských států má dle informací uvedených ve správním spisu (které stěžovatel nezpochybnil) také stěžovatelova manželka, a je tak pravděpodobné, že budou muset vycestovat z ČR i jejich nezletilé děti. Ačkoliv by takový případný postup patrně nebyl v nejlepším zájmu dětí, které v ČR navštěvují školu, kasační soud zdůrazňuje, že v daném případě převažuje zájem státu na zajištění veřejného pořádku s ohledem na kriminální historii stěžovatele, a rovněž na tom, aby byl ukončen neoprávněný pobyt stěžovatele na území ČR.“ I v nyní projednávaném případě přitom soud v souladu s dřívějším posouzením věci správními orgány shledal, že zde převládá zájem státu na tom, aby byl ukončen neoprávněný pobyt žalobkyně na území České republiky.

35. K žalobkyní namítané nepřiměřenosti zásahu do jejího soukromého a rodinného života tak soud konstatuje, že z podkladů obsažených ve správním spise, a především z informací poskytnutých samotnou žalobkyní a jejím manželem, dospěl k závěru, že vydání rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území z hlediska jeho dopadu do jejího soukromého a rodinného života není nepřiměřené.
36. Podle názoru soudu se přitom již správní orgány dostatečně podrobně zabývaly soukromým a rodinným životem žalobkyně a nejlepším zájmem jejich dětí, a to s ohledem na individuální okolnosti této věci a učiněná skutková zjištění. Správní orgány přihlédly i k žalobkyní obecně poukazované délce jejího oprávněného pobytu na území České republiky a jejímu dosavadnímu chování, k sociálnímu a ekonomickému zázemí žalobkyně – vlastnictví nemovitosti, která je navíc zatížena hypotékou, kterou žalobkyně a její manžel aktuálně splácí, k přítomnosti jejich nezletilých dětí, které zde plní povinnou školní docházku, jak už bylo dříve popsáno, jakož i k celkové míře jejich integrace na území. Nejzávažnější zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně poté bylo možné spatřovat v zásahu do vazeb s jejím manželem a nezletilými dětmi. Právě s ohledem na to, že má žalobkyně na území České republiky manžela a nezletilé děti, které zde plní povinnou školní docházku, správní orgány opustily od správního vyhoštění, které by bylo z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života nepřiměřené. Proto správní orgán I. stupně ve věci vydal rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU a smluvních států, v rámci něhož dovodil přiměřenost napadeného rozhodnutí ve vztahu k rodině žalobkyně především z toho, že ta (resp. ani její manžel) neuvedla žádnou konkrétní výjimečnou okolnost, která by ospravedlňovala naprostou nezbytnost její přítomnosti na území České republiky. Tvzení žalobkyně o její integraci do české společnosti a sociálním zázemí na území, pak soud shledává za značně nadnesené, neboť žalobkyně ve správním řízení vypověděla, že češtinu ovládá na minimální úrovni, přičemž na Českou republiku (vyjma přítomnosti jejího manžela a dětí) nemá žádné kulturní ani společenské vazby. Správní orgány současně nezkoumaly pouze rodinné a sociální vazby žalobkyně na území České republiky, ale Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zabývaly se rovněž i jejími majetkovými poměry, a to zejména z hlediska vlastnictví nemovitosti na území České republiky. Pokud se tedy jedná o vlastnictví nemovitosti žalobkyně na území České republiky – tj. domu, na který aktuálně žalobkyně a její manžel splácí hypotéku, je třeba ve stručnosti konstatovat, že realizace tohoto vlastnického práva jí bude (po přechodnou dobu pro zajištění si legálního pobytového oprávnění) i nadále plně umožněna distančně, přičemž se tak napadené rozhodnutí vlastnictví žalobkyně (resp. výkonu jejího vlastnického práva) nijak nedotýká. Stejně tak lze najisto distančně řešit (např. za užití internetových bankovních služeb) také samotné splácení hypotéky na tento dům. Správní orgány tudíž ve věci odpovídajícím způsobem poměřovaly zájem na ochraně rodinného a soukromého života žalobkyně s veřejným zájmem na dodržování právních předpisů České republiky, který v daném případě převážil. Z výše uvedených důvodů má soud za to, že tato námitka je rovněž nedůvodná.

37. Soud k tomu shrnuje, že v případě vycestování žalobkyně do země původu dojde po omezenou dobu k zásahu do jejího rodinného a soukromého života, půjde však z hlediska legalizace jejího pobytu o nezbytný a naprosto minimální důsledek jejího protiprávního setrvávání na území České republiky. Soud se proto shoduje se správními orgány v tom, že rozhodnutí o povinnosti opustit území sice představuje určitý zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně, ovšem s ohledem na to, že jde o v podstatě nejmírnější opatření pro cizince neoprávněně pobývajících na území, které není spojeno se stanovením doby, po kterou je cizinci vstup na území České republiky zakázán, lze tento zásah považovat za zcela přiměřený. Nadto soud uvádí, že v průběhu správního řízení nevyplynuly ani žádné skutečnosti svědčící o případné nemožnosti přesunu žalobkyně, popř. celé její rodiny, do domovské země.
38. Pro úplnost soud dále v nadepsaných souvislostech připomíná, že Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018-35, konstatoval, že „[v]zhledem k částečné konsolidaci situace na zastupitelském úřadě v Hanoji spojené s nefunkčností tzv. Visapointu by nemělo jít o nijak dlouhodobé odloučení od rodiny, ale pouze o její dočasné rozdělení z důvodu legalizace pobytu jednoho z jejích členů.“ I vzhledem k tomuto závěru tak má soud za to, že vycestování žalobkyně by nemělo být natolik dlouhodobé, aby mohlo zasáhnout do jejího soukromého a rodinného života, popř. ani do života jejích nezletilých dětí, pokud budou nuceni vycestovat do Vietnamu společně se svými rodiči (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2021, č. j. 1 Azs 43/2021-32). Bude tedy do určité míry záviset na aktivitě samotné žalobkyně (popř. i jejího manžela), kdy se jí podaří svou situaci vyřešit v souladu s právním řádem České republiky.
39. Jelikož dopady do soukromého a rodinného života v důsledku opuštění území nelze vyhodnotit jako nepřiměřené, neshledal soud rozhodnutí správních orgánů za rozporná s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, čl. 5 písm. a) směrnice č. 2008/115/ES ani s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Soud navíc upozorňuje na to, že Úmluva o právech dítěte v žádné části nestanovuje, že oba rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě; naopak předpokládá, že k oddělení dítěte od rodičů může dojít a pro takovou situaci požaduje zabezpečit pravidelné osobní kontakty (srov. čl. 9 odst. 4 či čl. 10 odst. 2 Úmluvy o právech dítěte).
40. Případným je též doplnit, že povinnost opustit území členských států EU a smluvních států či podmínka osobního podání žádosti nijak nezpochybňuje ani neeliminuje právo na sloučení rodiny ani práva vyplývající z Listiny základních práv a svobod a Úmluvy o právech dítěte. Nutno připomenout, že žalobkyně pobývala na území České republiky nelegálně, tedy se pouze vlastním zaviněním ocitla v situaci, kdy musí respektovat pravidla Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pro získání pobytového oprávnění z pozice cizince, který nemá na území České republiky pobyt legalizován. Důsledkům takové situace jsou pak (logicky) vystaveny i nezletilé děti žalobkyně. Nemůže tak být dotčen ani zájem dítěte garantovaný čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, či čl. 5 písm. a) směrnice č. 2008/115/ES, když žalobkyně pobývala na území České republiky bez pobytového oprávnění. Je tudíž pouze na samotné žalobkyni a jejím manželovi, aby uspořádali osobní záležitosti tak, aby se chodu rodiny odcestování žalobkyně, popř. celé její rodiny, na přechodnou dobu dotklo co nejméně.

41. Soud směrem k žalobkyni zároveň uvádí, že by si měla uvědomit, že zákon o pobytu cizinců jako s pravidlem počítá s osobním podáním žádosti u příslušného zastupitelského úřadu. Žalobkyně tak měla již v minulosti po ztrátě pobytového oprávnění počítat s tím, že bude muset vycestovat do svého domovského státu, neboť její zákonnou povinností je osobně podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na zastupitelském úřadu a že s touto povinností, která má sloužit k získání pobytového oprávnění, budou spojeny určité dopady na její život související s vycestováním z České republiky do Vietnamu, např. i s tím spojené časově omezené odloučení od její rodiny. Uvedené důvody tak nemohou založit nepřiměřenost namítaného rozhodnutí správních orgánů. Zde je vhodné též znovu zdůraznit fakt, že napadené rozhodnutí žalobkyni nijak nebrání v tom, aby usilovala o získání legálního pobytového oprávnění na území České republiky či si zařídila pobyt v jiném státě.
42. Nutno také upozornit na skutečnost, že cizinci, kteří chtějí pobývat na území, jsou zásadně povinni dodržovat právní řád České republiky – tj. i povinnosti vyplývající ze zákona o pobytu cizinců, a pokud tomu tak není, pak se vystavují riziku uložení správního vyhoštění či povinnosti opustit území. Je proto na každém cizinci, aby si zabezpečil splnění podmínek k legálnímu pobytu na území.
43. Na shora popsaném hodnocení věci soudem poté nic nemění ani žalobkyni až v soudním řízení nově tvrzená skutečnost, že je aktuálně těhotná (konkrétně ke dni 23. 7. 2024 byla žalobkyně gravidní ve 13. týdnu). Z lékařské zprávy MUDr. P. K. (gynekologa) ze dne 23. 7. 2024 totiž jasně vyplývá fakt, že žalobkyně otěhotněla až v době, kdy si již musela být plně vědoma toho, že na území České republiky pobývá bez potřebného oprávnění k pobytu, přičemž jí i jejímu manželovi muselo být známo, že pobyt žalobkyně na území může být kdykoliv ukončen, a oba manželé tak budou muset svůj případný budoucí rodinný život realizovat v zemi svého původu či jinde. Žalobkyně se však i při této nejistotě ohledně svého budoucího pobytu o vlastní vůli rozhodla rozšířit svoji rodinu o dalšího potomka. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu se přitom právě od této okolnosti odvíjí závěr o nemožnosti charakterizovat zásah do takového rodinného života jako nepřiměřený (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2021, č. j. 6 Azs 313/2020-40).
44. Navíc k tomu zdejší soud uvádí, že správní soudy dle judikatury nejvyššího správního soudu zásadně nemohou napravovat procesní pasivitu účastníka řízení, který nebyl ve správním řízení co do svých tvrzení a co do doložení důkazů aktivní, a skutková tvrzení uplatnil poprvé teprve v řízení před správními soudy (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2024, č. j. 8 Azs 138/2024-39). Ani v posuzovaném případě tak žalobkyně nemohla teprve až v soudním řízení dohánět poskytnutí informací stran svého těhotenství, neboť žalovaná neměla jakoukoliv možnost se s touto skutečností vypořádat, přičemž lze důvodně předpokládat, že přinejmenším už v době před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí (21. 6. 2024) žalobkyně mohla o svém těhotenství vědět.

45. Závěrem pak soud v kontextu povšechného tvrzení žalobkyně o nesprávné volbě, resp. nečinnosti, jejího dřívějšího zmocněnce plně odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu plynoucí např. z rozsudků ze dne 17. 7. 2014, č. j. 4 As 85/2014-40, nebo ze dne 18. 8. 2016, č. j. 4 As 111/2016-35, že *„účastník správního řízení, který je svéprávný, má jistou odpovědnost za volbu svého zmocněnce. Pokud si pro zastupování vybere osobu, která k tomu není zcela vhodná a nečiní ve prospěch účastníka všechny potřebné úkony, jde to k tíži takto zastoupeného účastníka.“* Jinak řečeno, žalobkyně byla zcela odpovědná za volbu svého zmocněnce, a tedy i za veškeré následky, které taková volba mohla v daném případě mít.
46. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti tak soud uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud tedy žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
47. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalované náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly, přičemž tato ani jejich náhradu nepožadovala.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 10. září 2024

Mgr. Radim Kadlčák v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.